

אני ענן, אני אֶנַחַת הרוח

חמישה שירים

מרוסית: אלה סוד

קונסטנטין בלמונט (1867-1942) — משורר ומתרגם רוסי, מהבולטים שביוצרי הדור המוקדם של הזרם הסימבוליסטי ברוסיה. הגיע לשיא הצלחתו כמשורר בעשור הראשון והשני של המאה ה־20, אך ידע תקופות של עוני וקשיים קיומיים הן בצעירותו, הן ברוסיה הקומוניסטית והן אחרי הגירתו לצרפת ב־1920. בשנות חייו האחרונות אף סבל ממחלת נפש. הוא פרסם עשרות ספרי שירה ופרוזה, תרגם שירה באופן מבריק משפות רבות והיה אחד היוצרים וסוכני התרבות המשפיעים בדורו.

אור הסהר

גומא הֶלֶת הַסֶּהַר הַחֹזֶרֶת,
מְקַשֵּׁב אֶל הַדְּמָמָה הַמְּדַבֶּרֶת,
בְּסֵל קֶרְנֵי הָאוֹר אֲנוּד שְׁרוּעַ.

כָּאֵב קְרוֹכֵי אֵלֵי אֵינוֹ נוֹגֵעַ,
זֶרֶה לִי אֶרֶץ וּמֵאֲבָקֶיהָ,
אֲנִי עֵנָן, אֲנִי אֶנַחַת הַרוּחַ.

1894

עַת הִלְבֵּנָה תִּזְהַר בְּלִיל קוֹדֶר
בְּנִהְרֵת מְגֵל רֶכֶּה, זֹרְמֵת,
נִפְשֵׁי נִכְסַפֶּת לְעוֹלָם אַחֵר,
מִכָּל רְחוֹק, מֵהָאֵינְסוֹף מְקַסֶּמֶת.

אֶל יַעֲרוֹת, אֶל לֶבֶן הַר גְּבֵהַ
אֲדַהֵר חוֹלָם. כְּרוּחַ מְעֵנָה
אֲנִי יַעוֹר מַעַל עוֹלָם הָרֹגֵעַ,
בְּכִי מְתוֹק נוֹשֵׁם אֶת הִלְבֵּנָה.

עיניים

*

בַּעֵת שֶׁנִּגַּשׁ אֲנִי אֶל הָאֲחֵר
אֲדַע – יֵשׁ דְּבַר-מָה מִשְׁתַּף לִי וְלוֹ
וְתִכַּף אֶשְׁלַח מִבִּטִּי הַחוּדֵר
לְשֵׁם, לְעִמְקֵי הַמְּצוּלוֹת.

אֲרָאָה רַבּוּבוֹת שֶׁל מַלְיִם חֲנוּקוֹת,
אֲרָאָה רְצִיחוֹת שֶׁבִצְעוּ בְּדַמָּמָה,
פְּרָצוֹת, תְּהוֹמוֹת, עֲנָנִים וּדְלָקוֹת,
טְרוֹף, רַעְבוֹן הַנִּשְׁמָה.

אֲרָאָה וְאֶזְכֹּר וְאֶרְעֵד בְּהִסְתֵּר,
אֲדַע מִהֵיכָן בָּא הַסֵּעַר הָרֵב.
וְאִם אֶסְתַּכֵּל בְּעֵינֵי הָאֲחֵר,
פֶּתֶאֱם יַעֲצֵם אֶת עֵינָיו.

הָאֵל מְכֻלּוּם בָּרָא עוֹלָם.
צֵא לְמַד מִמֶּנּוּ, הָאֱמֹן, –
אִם כְּשֶׁרוֹנֶךָ חִלְקִיק גְּרִיגִיר
עֲשֵׂה מִמֶּנּוּ נִפְלְאוֹת,
הַצִּמַּח שִׁפְעַי יַעֲרוֹת
וְכִמּוֹ צִפּוֹר קְסוּמָה מִשִּׁיר
אֶל הַשְּׁחָקִים הַמְּרָא לְדָאוֹת,
בָּרֶק חִפְשֵׁי שֵׁם אוֹר מְזַהֵיר,
שֵׁם גֶּל עֲנִנָּת עַד אֵין קֶץ
בְּתֵהוֹם הַתִּכְלֵת מִתְרוֹצֵץ.

1903

שתי נשמות

1903

אֲנִי וְאַתָּה – שְׁנֵי תַעֲרִים,
בָּאֵר וּבָאֵר – זוּג מִבִּטְיָנוּ.
נֹאמֵר: "אֶהֱבָ" – נֹאמֵר שְׁקָרִים,
נֹאמֵר שֶׁלֹּא – לְשֶׁאוֹל חַיִּינוּ.
וְאֲנוּ זֶה עַל זֶה שׁוֹמְרִים,
וְעַד לְנִצָּחַ יַחַד שְׁנֵינוּ.

1908

החרוז הנכסף

לא פושקין שיאמבים מהל בטרוכאים,
מופת לפיוט קל צלילים,
לא פט שחצב בכל לחן קמע,
לב שבוי אהבה להנעים,
לא טיוטצ'ב, שחש תצלילי ליל וערב,
שאון שהקאוס מביא,
לא לרמונטוב – דחף פונה אלי חרב,
הגות לב רבת כוכבים,
גם לא ברטינסקי רב דעת וידע,
קולע מלים דיקני,
למדוני תורת החליל הנחמדת,
לטשוהו את יהלומי.
טרוכאים ויאמבים קצרי הרגלים
הכרתי בלחש פלגים,
יונה בהמיה רכה בין הערבים
למדתני גוון המלים.
בנוע ושוח ברוח צוננת
ענפי עץ לבנה בוכיים
נתנו פעימת אמפיברן מתנגנת,
בו ולס חלומות נשכחים.
דקטיל – פעמון בקולו לי השמיע,
אנפסט – מצעד לי גלה.
חושי השירי על כרחי בי הופיע,
כנעם על פני הפלה.
בגן, בו זריחות ילדותי המאשרת
נסכו אורתן הגנוזה,
שרוש מקהלת ענפים בצמרת
נדד מתרזה לתרזה.
ביני לעצמי אצל שדה ניר הגיתי,
לי אות בשבלת היה,
אלי החרוז התכל לי דמיתי,
בין צהב הדגן, דגניה.

ריצת הבהקות חרישית, מרקדת,
ששמי יולי חם נדנדה,
על ארץ פלאות, בה אראה צפור עדן
ספרה ספורי אגדה.
בתקע שופר הרועה אצל נחל
ברעם, הולכים וגוברים
נדמו לי דרכים, נשמעו שיר ולחן,
התחלתי חובב עגורים.
הצליח! דרכי עד אין קץ מתארכת,
שירי – מתנגנים, מזדמרים.
הלל לפלגים על שירכם שבשקט
שרתם לי הרחק בכפרים.
אולי נעלה משלי ומארת
תהיה הצלחת אחרים,
סובבתי אמנם העולם. איך אחרת
עם רוח היינו סחים?
כל ארץ וארץ ראיתי בחלד –
אך טוב לי מכל החמדות
אותו החרוז החביב שבתכלת
ברחש רחבי השדות.

1924